

ชื่อเรื่อง รอยยิ้ม

คุณเคยทำงานเหนื่อยมาก ๆ จนรู้สึกว่าจะไม่อยากจะทำอะไรอีกแล้ว นั่นเป็นความคิดที่มีที่วนอยู่ในหัวของฉันตลอดเวลาสำหรับเวรในค้ำคืนหนึ่งของฉัน เวรที่ตั้งแต่นั้นเวรร่างกายของฉันยังไม่เคยได้หยุดพักแม้เพียงสักนาที ยังคงมีผู้ป่วยถูกเข็นเข้าห้องผ่าตัดอย่างต่อเนื่อง เสรีจเคสนี้ ต่อเคสนั้นเรื่อยมา ในหัวของฉันตอนนี้ได้แต่เพียงคิดว่าเมื่อไหร่ ไฟในห้องผ่าตัด จะถูกปิดลงเสียทีในค้ำคืนอันเหนื่อยล้าของฉัน

เวลาล่วงเลยมาถึง เวลา 23.30 น. ตอนนี้ฉันได้แต่แอบยิ้มอยู่ภายใต้มาสก์สีเขียว ที่ตอนนี้ได้ปิดบังใบหน้าเผยให้เห็นเพียงตาสองดวงที่ทำท่าจะปิดลงได้ทุกเมื่อ

ใช่แล้ว.... ตอนนี้มันคือ “ เคสสุดท้าย ” ฉันคงจะได้พักเสียที

ภาพที่ฉันกำลังปิดแผลให้ผู้ป่วย เดินไปปิดคอมไฟผ่าตัดส่งผู้ป่วยกลับหอผู้ป่วย เล่นเป็นฉาก ๆ ในหัวของฉันในตอนนี้ ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฉันได้แต่เพียงภาวนาให้ไม่ใช่เคสผ่าตัดฉุกเฉินอีกฉันขอเพียงเท่านั้นจริง ๆ

“ จากศูนย์ปลูกถ่ายอวัยวะนะคะ ขออนุญาต แจ้งเคสปลูกถ่ายตับ....”

ปลูกถ่ายตับ!!! ยังไม่ทันจะได้ฟังรายละเอียดครบ ฉันแทบจะตะโกนออกมาว่า นี่มันอะไรกันเนี่ย!!! ภาพที่ปรากฏก่อนหน้าเหล่านั้น หายวับไปทันที ประหนึ่งนั่งดูโทรทัศน์แล้วจู่ ๆ ไฟฟ้าดับ ภายใต้อีกการันท์ ทุ่งมือผ่าตัดและมาสก์ ฉันได้แต่รำพันกับตัวเองว่า ทำไม ทำไมและทำไมต้องคืนนี้ ทำไมต้องเป็นเวรของฉัน ซึ่งอีกไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นก็จะเปลี่ยนเวรแล้ว ทำไมกัน!!!

เวลา 1.00 น. ทุกอย่างถูกเตรียมพร้อม ทีมผ่าตัดพร้อม ทีมวิสัญญีพร้อม แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันรู้ว่ายังไม่พร้อม นั่นคือสภาพจิตใจของฉันตอนนี้ แม้จะได้แอบนั่งพักกาย หายใจทันท่วงที หายใจเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าเพื่อให้ร่างกายสดชื่น ทำทุกสิ่งที่จะขบไล่ความเหนื่อยล้า แล้วก็ตาม ฉันยังไม่มั่นใจในตัวเองว่า คืนนี้ฉันจะเอาเรี่ยวแรงที่โหดสู้จนจบงานนี้ นี่ฉันยังเหนื่อยไม่พออีกหรือ

ไม่นานนัก ดาริน เด็กหญิงวัยสี่ปี ตัวเหลือง ตาโปน ท้องโต ที่ไม่ว่าจะมองน้องในมุมใด ก็รับรู้ถึงความผิดปกติ เมื่อเทียบกับเด็กในวัยเดียวกัน แต่สีหน้าเด็กน้อยมีความสุข ภายใต้อ้อมกอดอุ่นของหญิงผู้เป็นแม่ของเขา เด็กที่ดูไร้เดียงสา ไม่รู้แม้แต่ชะตากรรมของตัวเองในค้ำคืนนี้ ยังคงหัวเราะ หยอกล้อกับ หญิงผู้เป็นแม่ที่สีหน้าและ “รอยยิ้ม” ก็ดูมีความสุขไม่ต่างกัน ทุกอย่างดูปกติที่พบเห็นได้ทั่วไป เพียงแต่คืนนี้ฉันแอบสังเกตเห็นผู้เป็นแม่กอดลูกน้อยไว้นั่น

ช่วงเวลาส่งมอบลูก อันเป็นแก้วตาดวงใจ สู้่อ้อมอกของวิสัญญีแพทย์ มักจะเป็นเรื่องปกติสำหรับฉัน แต่ครั้งนี้มันไม่เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา “รอยยิ้ม” นั้นหากมองบนใบหน้าดี ๆ แล้ว เป็นรอยยิ้มที่ที่เจือด้วยความเศร้า ความหวัง พร้อม ๆ กับน้ำตาที่รินขึ้นมาคลอเบา ฉันสัมผัสได้ถึง

เข้มแข็ง และความอ่อนแอในเวลาเดียวกันเสมือนว่าโลกนี้แทบจะพังทลายลง และรับรู้ว่าเป็นสิ่งที่แม่ของเด็กน้อยทำไม่ได้ แสดงออกได้เพียงรอยยิ้ม..ยิ้มที่มีให้กับบุคคลอันเป็นที่รัก พร้อมปลอบโยนและให้กำลังใจ โดยซ่อนความกังวลใจไว้ในภายใน

หลังจากหันหลังให้ลูกน้อยแล้ว ใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มก่อนหน้านี้ กลับมีน้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง หยดลงบนชุดคลุมสีเขียวของห้องผ่าตัด ใบหน้าเริ่มแดง ริมฝีปากสั่น ก่อนเดินออกจากห้องผ่าตัดไป

เพียงช่วงเวลาไม่กี่นาทีแต่ภาพที่ปรากฏตรงหน้าฉันในช่วงเวลานั้น ทำให้ฉันรู้สึกอึ้ง เหมือนถูกช็อตไปทั้งตัว ความรู้สึกเหมือนโดนมีดผ่าตัด ปักลงบนหัวใจ รอยยิ้มเช่นนี้เป็นรอยยิ้มที่ฉันไม่ได้พบเห็นบ่อยนักในชีวิตนี้ของฉัน และก็ยังเป็นรอยยิ้มที่ทำให้ฉันลืมความเหน็ดเหนื่อยที่ผ่านมาจนหมดสิ้น รอยยิ้มที่ลบเลือนคำถามที่มีในหัวของฉันว่าทำไมต้องเป็นเวรของฉัน ตอนนี้ในหัวของฉันถูกแทนที่ด้วยความอึดอัดหัวใจ และพร้อมสู้ให้กับงานในความรับผิดชอบ พร้อมสู้ไปกับทีมผ่าตัด และสุดท้ายพร้อมสู้ไปกับคุณแม่เพื่อลูกน้อยได้รับการผ่าตัดอย่างปลอดภัย ในคำคืนที่ยาวนานนี้

ความปรารถนาของฉันในตอนนี้อาจไม่ได้เป็นการขอให้เคสเสร็จเร็วอีกแล้ว แต่กลับภาวนาให้หนูน้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลกมาได้สี่ปี ได้อยู่สร้างรอยยิ้มและความสุขกับแม่ของเธอให้นานขึ้น ตอนนี้งานจะหนักหรือยากเพียงใดคงไม่มีผลกับฉันอีกต่อไปแล้วสำหรับคำคืนนี้

“มีดครับ” !!!

สัญญาณการเริ่มผ่าตัดดังขึ้นจากแพทย์ ภาพในห้องผ่าตัด เปิดหน้าห้อง ตัดดับเก้าอี้คนนำดับจากผู้บริจาคน ใส่ทดแทนเข้าไปในห้องของเด็กน้อย ส่งเครื่องมือตัดต่อและเย็บเส้นเลือด แต่ละคนในทีมต่างแสดงบทบาทของตนเองได้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ทุกคนต่างจดจ่อและมุ่งมั่นกับงานตรงหน้า และยังคงทำหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุด...

ไหมเย็บแผลปมสุดท้ายได้ถูกตัด ฉันแหงนมองนาฬิกาที่ลวงเลยมาถึง 8 ชั่วโมงแล้ว โคมไฟผ่าตัดกำลังจะถูกปิดลงจริง ๆ เสียที หากแต่ครั้งนั้นมันไม่ได้ถูกปิดลงจากความปรารถนาที่ฉันจะได้พักผ่อน แต่เป็นความปรารถนาที่ฉันจะได้เห็น “รอยยิ้ม” ของเด็กน้อยและแม่ของเขา รอยยิ้มที่ปราศจากความกังวลใจใด ๆ และมีความสุขอย่างแท้จริง

“ญาติน้องดารีนครีบ”

สิ้นเสียงเจ้าหน้าที่เรียกญาติเพื่อส่งผู้ป่วยกลับไปยังหอผู้ป่วยวิกฤต ฉันได้พบกับใบหน้าของหญิงผู้เป็นแม่อีกครั้ง ที่ใบหน้ายิ้มแย้มสดชื่นขึ้นแววตาที่ไม่หม่นหมองเท่าเมื่อคืนนี้ และรับรู้ถึงความโล่งใจที่ลูกน้อยปลอดภัย แม่ของเด็กน้อยรีบผละจากเก้าอี้นั่งรอหน้าห้องผ่าตัด ปรี๊ดเข้ามาดูเด็กน้อย ดารีนา หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้นไปด้วยดี

รอยยิ้ม ที่ใคร ๆ ต่างบอกว่าเกิดจากพลังแห่งความสุข แต่รอยยิ้มในวันนี้ มันมีพลังมากกว่าความสุข เป็นรอยยิ้มที่เป็นพลังแห่งความปรารถนาดีและเป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความหวังของผู้

เป็นแม่ที่มีต่อลูก เป็นพลังให้ฉันได้ทำงานในหน้าที่ต่อไปได้โดยปราศจากความเหน็ดเหนื่อย เป็นพลังที่คอยเตือนใจในการทำงาน และกระตุ้นจิตวิญญาณพยาบาลห้องผ่าตัดของฉันขึ้นมาอีกครั้ง

“ อัลโหลลูก...เมื่อคืนอยู่เวรเป็นยังไงบ้าง”

เสียงแม่ฉันเอง ท่านจะโทรมาทุกครั้งในช่วงเวลาที่ฉันลงเวร ฉันเห็นภาพใบหน้าของแม่..ที่ปรากฏรอยยิ้มในแบบที่ฉันปรารถนา ฉันอมยิ้มอย่างมีความสุข....

.....แปลกจัง เสียงแม่กลายเป็นภาพในหัวของฉันได้อย่างไร.